

תת"ע 7571/09/19 - מדינת ישראל נגד מעאד סואעד

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 7571-09-19 מדינת ישראל נ' מעאד סואעד
תיק חיצוני: 14119861533

בפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מעאד סואעד

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם בתאריך 6.11.19.

הנאשם טוען כי לא קיבל את ההזמנה לדיון ולא הודעה בדבר קיומו של דואר רשום. לדבריו, בעת האחרונה יש תלונות רבו על שירות הדואר ולפיכך לא מופרך להסיק כי דבר הדואר לא הגיע לידי. עוד טוען הנאשם כי ביישוב בו הוא מתגורר אין סניף דואר והדואר לא ציין האם ביקר בבית, בעוד ביישובו ישנם מספר אנשים עם שם זהה. עוד מוסיף וטוען נאשם כי ישנו פער בין חותמת הדואר לכתב ידו גם שמו של הדואר אינו ברור.

לחילופין טוען הנאשם, מבלי לפרט, כי הותרת ההרעה על כנה תגרום לו לעיוות דין.

המאשימה מתנגדת לבקשה (הגם שתגובתה הוגשה באיחור קל), וטוענת כי המסירה בוצעה כדין לכתובת המבקש וההזמה כוללת אף את מספר תעודת הזהות של המבקש ולא די בטענות בעלמא בעניין זה. עוד טוענת המאשימה כי בניגוד לנדרש, הנאשם לא פירט את סיכויי הגנתו.

בתגובה משלימה, חוזר הנאשם על האמור בבקשתו הראשונית.

דין הבקשה להידחות.

כפי העולה מתגובת המשיבה, הבקשה נשלחה לכתובת הנאשם, לרבות ציון מספר תעודת הזהות שול, וחזרה בציון לא נדרש. די בכך על מנת להקים את חזקת המסירה. אישור המסירה הקיים בתיק מצוין את שם פקיד/ת הדואר, תאריך המסירה וחתימת פקיד הדואר.

שם פקיד/ת הדואר נרשם באותיות ברורות וגם אם הוא אינו מוכר לנאשם (או אפילו לבית המשפט), אין הדבר אומר כי לא ניתן לדעת את פרטיו/ה. לכל הפחות, על מנת לתמוך בטענותיו בעניין זה, היה על המבקש לערוך בירור ראשוני בסוכנות הדואר הרלבנטית ולבחון מי הוא פקיד/ת הדואר. אין לקבל טענות מעין אלה המועלות בעלמא וללא תימוכין. "כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, [פורסם בנבו] פסקה 35 (25.3.2018)).

לכך יש להוסיף כי הבקשה כלל אינה נתמכת בתצהיר לביסוס העובדות הנטענות; וזאת בניגוד לנדרש.

גם טענתו של המבקש כי שלילת זכותו להופיע בבית המשפט תגרום לו לעיוות דין, אינה יכולה לסייע בידו. המדובר בטענה המהווה לכל היותר, כפירה כללית בעבירה ואינה מעלה חשש לעיוות דין. יפים לעניין, בשינויים המחויבים, דבריו של כב' הש' דבור בעפ"ת (נצרת) 7150-10-15 עבד אל חלים נ' מ"י (פורסם בנבו), שם טען המערער כי שסיכויי הגנתו גבוהים מבלי לפרטם:

"אמנם, בבוא בית-משפט קמא לבדוק בקשה להארכת מועד להישפט, עליו לתור אחר קיומה של טענת הגנה מהותית וכן אחר הסיבה שעמדה בבסיס האיחור בהגשת הבקשה להישפט. יחד עם זאת, אין די בהעלאת טענת הגנה כאשר סיכויי הוכחתה ו/או אישורה הינם קלושים ונמוכים. הטענה, כי סיכויי ההגנה הינם גבוהים, אין בה לבדה, כאשר היא נעדרת כל משענת ו/או תמיכה ראייתית, ולו לכאורית או ראשונית, כדי להצדיק מתן ארכה, כמבוקש".

וכן דבריו של כב' הש' שוהם ברע"פ 8427/17 מ"י נ' סאלם (פורסם בנבו):

"כאמור, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין (עניין נג'אר)".

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ד תמוז תש"פ, 16 יולי 2020, בהעדר הצדדים.